

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Ved eventuel offentlig gengivelse af nærværende dom må der ikke ske offentliggørelse af navn, stilling eller bopæl for nogen af de personer, der er nævnt i sagen, eller på anden måde ske offentliggørelse af de pågældendes identitet.

Afsagt den 2. maj 2018 af Østre Landsrets 5. afdeling
(landsdommerne Peter Mørk Thomsen, Birgitte Grønborg Juul og Pia Blaabjerg Andersen
(kst.)).

5. afd. nr. B-1792-17:

A

(advokat Anders Christian Brøndtved, besk.)

mod

Statsforvaltningen

(advokat Jens Balle)

Yderligere parter:

1) B

(advokat Lars Buurgaard Sørensen, besk.)

2) C

(advokat Anne-Birgitte Bjerre-Olsen, besk.)

Odense Rets dom af 4. august 2017 (BS 2-727/2017) er anket af A med påstand som for byretten om, at Statsforvaltningens afgørelse af 25. april 2017 ophæves. B har tilsluttet sig As påstand.

Statsforvaltningen har påstået stadfæstelse.

Advokat Anne-Birgitte Bjerre-Olsen, der er beskikket advokat for C, har tilsluttet sig Statsforvaltningens påstand.

Supplerende sagsfremstilling

Den 25. april 2017 traf Statsforvaltningen afgørelse om at tillade bortadoption af C, herefter C, uden samtykke fra hendes forældre, A, herefter A, og A. Af afgørelsen fremgår bl.a.:

”Afgørelse om adoption ...

Statsforvaltningen har besluttet at tillade, at C frigives til adoption, uanset de biologiske forældre ikke har givet samtykke til adoptionen.

Begrundelse

Vi vurderer, at væsentlige hensyn til, hvad der er bedst for C taler for adoption.

Vi vurderer også, at det er sandsynliggjort, at A og B varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for C.

Vi har endelig også vurderet, at adoption må antages at være det bedste for C af hensyn til kontinuiteten og stabiliteten i hendes opvækst.

Vi finder dermed, at betingelserne for adoption uden samtykke er opfyldt efter adoptionslovens § 2 og § 9, stk. 3, jf. stk. 2.

Vi har ved afgørelsen lagt vægt på følgende forhold:

- at C har været anbragt siden kort tid efter fødslen.
- at sagen har været forelagt Børn og Unge-udvalget med afgørelse om anbringelse efter servicelovens § 58, stk. 1. Ankestyrelsen har tiltrådt denne afgørelse.
- at A og B har vanskeligheder af så omfattende og varig karakter, at de vurderes at være ude af stand til at varetage omsorgen for C.
- at A har to andre børn, som har været anbragt uden for hjemmet siden fødslen. Børnene er fra februar 2010 og marts 2012. A har ikke haft samvær med sin søn siden 2014, og samværet med datteren er præget af mange aflysninger fra As side. Omsorgen for datteren vurderes utilstrækkeligt og primært rettet mod den fysiske omsorg for hende.
- at A er blevet tilbudt relevant behandling og støtte til bearbejdning af anbringelsen af sine børn samt relevante tilbud med henblik på forbedring af hendes forældreevne. Hun udviser ikke erkendelse af sine vanskeligheder.

- at B har et meget svækket funktionsniveau (kognitivt, følelsesmæssigt, personlighedsmæssigt og socialt) på grund af medfødt hjerneskade. B har massive kognitive vanskeligheder, og han er beskrevet som en ung mand med yderst mangelfulde kommunikative evner. Han er blandt andet svær at opnå øjenkontakt med, og han taler med enkelte ord eller meget korte sætninger.
- at det fremgår af forældreevneundersøgelse fra august 2016, at hverken A eller B vil kunne formå at imødekomme Cs behov. Deres vanskeligheder er kroniske, og der er intet eller lavt udviklingspotentiale. Der er desuden ikke netværk hos forældrene, som vil kunne afhjælpe dem.
- at det af kommunens § 50 undersøgelse af C (da hun endnu var ufødt) fremgår, at der ikke sås andre muligheder end anbringelse af C umiddelbart efter hendes fødsel. Forældrene har ikke formået at indgå i et samarbejde med kommunens familieafdeling. De samme oplysninger fremgår af handleplan fra september 2016.”

Vedrørende forløbet forud for afgørelsen fremgår af sagens oplysninger bl.a., at der i forbindelse med, at A ventede sit første barn, E, blev udfærdiget en forældreevneundersøgelse af 1. februar 2010. Af undersøgelsens konklusion fremgår bl.a.:

”... Der er nogen bekymring over om hun vil være i stand til at tage vare på barnet og sig selv i fremtiden.

A har begrænsede kognitive resurser og forstår ofte ikke almindeligt samvær og samtale. A er umoden i sin forståelse af omverdenen. ...

As forståelse er meget snæver og forenklet. Derfor vil hun opfatte verden enkelt og ligetil. Dette er ikke i sig selv en ulempe, men det vil begrænse hendes indfølelse og hendes sociale indsigt.

...

A har svært ved at overskue mere end det hun selv lige nu er midt i. Hun kan virke sød og imødekommende, men der er ingen dybere forståelse og hendes tendens til at projicere skyld og ansvar ud på andre er meget udtalt.

...

Der ses ikke store udviklingsmuligheder, men hun kan i nogen grad lære at klare sig. Dette vil i høj grad afhænge af, om hun kan se nødvendigheden heraf.”

Jordemoderen, som tilså A, da hun ventede sit andet barn, D, fremkom i e-mail af 3. april 2012 med en jordemoderfaglig udtalelse, hvoraf fremgår bl.a., at A var mødt velforberedt til alle konsultationer og havde fremstået som andre kommende forældre.

Efter D var født den X. marts 2012, udfærdigede psykolog Flemming Sell en personlighedsmæssig vurdering af A, hvori konkluderes bl.a., at hun ikke kunne beskrives som havende en

kronisk personlighedsforstyrrelse, men at hendes personlighedsstruktur måtte betegnes som umoden, og at hun under de rette rammer ville kunne udvikle sig yderligere.

Efter henvisning fra X-by Kommune foretog psykolog Jens Henrik Thormann en forældre-
evneundersøgelse af A og Ds far og udfærdigede i den forbindelse en erklæring dateret 3.
oktober 2013, hvoraf fremgår bl.a.:

”A når et resultat med en samlet intelligenskvotient på 74.

...

Personlighedsundersøgelsen peger med tydelighed på, at A i betydeligt omfang savner psykologiske resurser i forhold til at møde hverdagens indre og ydre krav. Hendes typiske reaktionsmønster vil indeholde signaler om fortvivlelse, angst og irritation, ligesom hun vil være i risikozonen i forhold til pludselige voldsomme vredesudbrud og uigennemtænkte handlinger. Når hun er presset, projicerer hun sin afmagt ud på omgivelserne blandt andet gennem devaluering og projektion af skyld.

As udkig til den verden, der omgiver hende, er begrænset af de strukturer, hun rummer.

Hun vil i praktiske konkrete og sociale situationer kunne overse væsentlige elementer og træffe beslutninger på et begrænset grundlag.

...

Grundlæggende er As realitetsopfattelse som hos mange andre voksne. Trods dette kan hun have svært ved at forudse konsekvenserne og vurdere grænserne for hendes egne handlinger i visse situationer. Hendes dømmekraft er usikker og kan spolere de ellers udmærkede evner, hun har til at tilpasse sig i visse situationer og sammenhænge.”

Af psykolog Jens Henrik Thormanns vurdering af A og Ds fars forældreevner fra oktober 2013 fremgår bl.a., at undersøgelserne pegede på snævre og unuancerede mentaliseringsprocesser. Ds sparsomme tegn på forventninger var bekymrende. A fandtes ikke i stand til at danne realistiske forventninger til barnets mestring. Der manglede egentlig empati mellem forældre og barn, ligesom barneperspektivet manglede i forældrenes bevidsthed og i de konkrete samvær. Jens Henrik Thormann vurderede, at A og Ds far på dette tidspunkt ikke var i stand til at varetage den fulde omsorg for D. Den sammenfattende vurdering var, at samværet fortsat burde støttes og udvides til at omfatte pædagogiske tiltag, idet omsorgen i samværet ikke var tilstrækkelig.

Af rapport af 1. maj 2015 vedrørende samværet mellem A og D for perioden 16. marts 2015 til 20. april 2015 fremgår, at A havde deltaget i tre ud af fem planlagte samvær. Videre

fremgår, at A havde haft sin opmærksomhed rettet mod D under hele samværet og været kærlig over for D, som dog ikke havde været søgende efter nærhed i relationen til A.

I epikrise af 27. august 2015 fra Psykiatrisk Ambulatorium, Psykiatrien i Region X, vedrørende A er angivet en tentativ diagnose ”F.79.9 Mental retardering uspecificeret og obs for social fobi”, hvilken diagnose tillige er angivet som aktionsdiagnose i relation til A i statusattest af 2. november 2015 fra Lokalpsykiatrien, Psykiatrisk Afdeling X-by.

Af psykologisk vurdering af 25. november 2015 med henblik på afklaring af As kognitive funktionsniveau, fremgår bl.a., at der ikke var behandlings- eller udviklingsmuligheder, der kunne ændre på As nedsatte intellektuelle evner eller hendes omfattende personligheds-mæssige vanskeligheder. De grundlæggende psykomotoriske vanskeligheder ville ikke gå væk.

Den 17. marts 2016 deltog bl.a. A i et møde i X-by Kommunes Familieafdeling. Af referatet fra mødet fremgår bl.a., at mødet blev holdt i anledning af, at forvaltningen havde modtaget underretning om, at A var gravid, og kommunen var bekymrede for, at hun ikke ville kunne varetage omsorgen for barnet. Af journalnotat fra mødet fremgår videre, at A var utilfreds med, at der ikke blev arbejdet med udvikling af hendes forældreevne, hvortil forvaltningen havde gjort opmærksom på, at hun havde fravalgt støtte til samværet med D, ligesom hun havde afvist terapiforløb i Familiehuset. A havde oplyst, at hun gerne ville begynde i familiebehandling, herunder ophold i Familiehuset. Videre fremgår, at A havde oplyst, at B ikke var i stand til at deltage i samtaler eller håndtere besøg af en familiekonsulent. A havde ifølge notatet fra mødet været uforstående over for, at hun under graviditeten skulle følges tæt af en sundhedsplejerske og familiekonsulent samt deltage i en mødregruppe for sårbare mødre i Familiehuset, idet hun ikke mente at have behov for støtte.

Ved orientering af 7. juni 2016 oplyste X-by Kommune, at As samvær med D var præget af mange aflysninger til dels på grund af, at A havde været syg, men også fordi hun fulgte sine egne behov.

Af statusattest af 16. juni 2016 fra Bs egen læge fremgår bl.a., at B var blevet fulgt af børnelæger på grund af dårlig trivsel, siden han var helt lille. Han havde fået diagnosen psykomo-

torisk retardering uden en bestemt årsag til hans hjerneskade. Efter det oplyste havde han fået pension som 18-årig på grund af sin mentale tilstand. Han havde svært ved at svare på direkte spørgsmål, hvorfor det var yderst svært at vurdere, hvor hjerneskadet han var, og hvordan det påvirkede hans funktionsniveau. Han virkede på ingen måde alderssvarende.

Efter anmodning fra X-by Kommune udfærdigede psykolog Maja Nørgård Jacobsen erklæring af 4. august 2016 vedrørende forældreeneundersøgelse af A og B. Vedrørende baggrunden for undersøgelsen er bl.a. oplyst:

"I bestillingen af nærværende undersøgelse står følgende: "Formålet med denne undersøgelse er at undersøge og vurdere de kommende forældres personligheds-mæssige og kognitive ressourcer og vanskeligheder, herunder egen tilknytnings-historie, reflektive funktion og udviklingspotentiale". Der ytres ønske om, at der i undersøgelsen bør indgå en vurdering af As samspil med sine sørbørn. Det fremgår: "Dog har A på nuværende tidspunkt – efter eget valg - ikke samvær med sit ældste barn, hvorfor observationen kun kan tage udgangspunkt i det yngste barn." ..."

På baggrund af det kliniske indtryk og eksisterende sagsakter vurderede psykologen, at det alene var nødvendigt og etisk forsvarligt, at testningen af B kun omfattede den kognitive funktion. Af den sammenfattende vurdering vedrørende B fremgår bl.a. følgende:

"Det er ut.s vurdering at B grundet massive kognitive vanskeligheder ikke har de nødvendige forudsætninger og evner for at kunne tage vare på et barn. Hans omfattende kognitive, personligheds-mæssige, følelses-mæssige og sociale vanskeligheder må antages at være af kronisk karakter og udviklingspotentialet minimalt. Ut. anser det ikke muligt at igangsætte foranstaltninger, der vil kunne hjælpe B med at udvikle disse evner. B vil først og fremmest have gavn af relevant social støtte i dagligdagen til sig selv."

Af den sammenfattende vurdering vedrørende A fremgår bl.a., at undersøgelsen understøttede, at hun havde et betydeligt nedsat funktionsniveau følelses-mæssigt, personligheds-mæssigt, relationelt og kognitivt. Hendes IQ var 85, og hun havde massive vanskeligheder med koncentrationsevne. Endvidere fremgår bl.a.:

"Grundet modvilje hos A har det ikke været muligt at gennemføre observation af As samvær med sin datter. Der er stort overlap i de foreliggende vurderinger af samspillet, der beskriver datteren som indifferent i sin tilknytning til A. A holder af sin datter og har sin opmærksomhed rettet mod datteren, men omsorgen vurderes utilstrækkelig og primært rettet mod den fysiske omsorg. [...]"

A er gentagne gange siden 2012 tilbudt relevant behandling og støtte til bearbejdning af anbringelsen af hendes særbørn samt med henblik på udvikling af hendes forældrekompetencer. A har kun i yderst begrænset omfang deltaget heri (to terapeutiske samtaler) og har flere gange enten afbrudt igangværende forløb eller afvist deltagelse i indsatser. På trods af relevante tiltag igennem flere år, har det ikke været muligt at udvikle As forældreevner. A er ikke motiveret herfor, og hun udviser ingen erkendelse af sine vanskeligheder.

På baggrund af ovenstående er det ut.'s vurdering, at A ikke besidder de nødvendige evner for at kunne imødekomme sin ufødte datters behov. De massive kognitive, emotionelle vanskeligheder, A har, vurderes at være af kronisk karakter. Det vurderes at udviklingspotentialer er lavt. A vil først og fremmest have gavn af relevant social og følelsesmæssig støtte i dagligdagen til sig selv, og at hun hjælpes i gang med beskæftigelse tilpasset hendes funktionsniveau.

Ut. finder ikke ressourcer i hverken B eller As netværk, som kan kompensere for deres vanskeligheder, hverken som individer eller som par.”

Af X-by Kommunes orientering af 4. august 2016 fremgår, at A efter eget valg ikke havde haft samvær med E, siden han var 4 år gammel. Samværet forud herfor havde været præget af mange afbud og ændringer fra As side. A havde meddelt Familieafdelingen, at hun ikke ønskede informationer omkring Es hverdag.

I journalnotat fra Z-by Sygehus af 23. september 2016 er forløbet omkring Cs fødsel beskrevet, herunder at A på stuen var observeret som værende meget opmærksom på C og udvisende stor omsorg og kærlighed over for barnet, som hun var meget rolig omkring. Endvidere fremgår bl.a., at C blev anbragt umiddelbart efter fødslen.

Ankestyrelsen tiltrådte den 3. maj 2017 Børn- og Ungeudvalget i X-by Kommunes afgørelse om, at A og B har ret til overvåget samvær med C i en periode på 1 år.

Ved dom af 28. juni 2017 stadfæstede Retten i Æ-by Ankestyrelsens afgørelse af 7. december 2016, hvorved Ankestyrelsen delvist tiltrådte Børn- og Ungeudvalget i X-by Kommunes afgørelse af 17. oktober 2016, idet Ankestyrelsen fandt, at C, født den X. september 2016, skulle være anbragt uden for hjemmet med en genbehandlingsfrist på 3 år.

Familiehuset har i forbindelse med samværet mellem C og A og B udfærdiget status over de enkelte samvær, hvoraf fremgår bl.a., at A ved samværet den 5. juli og 2. august 2017 var meget talende og ikke vedvarende i sin kontakt med C. Det var samværskonsulentens vur-

dering, at A og B havde en tættere kontakt til C ved samværet den 6. september 2017 end hidtil. Af Familiehusets status vedrørende samvær den 25. oktober 2017 fremgår bl.a., at A og B havde været opmærksomme på Cs behov. A talte dog meget om, at samværet var blevet ødelagt, fordi der havde været en periode, hvor de ikke havde haft samvær med C. Af statusattest vedrørende samvær den 1. november 2017 fremgår bl.a., at A spurgte ind til Cs læring og kost, og at B var meget glad og opmærksom i samværet med C.

Efter henvisning fra As læge blev A udredt på grundlag af en ambulant undersøgelse den 19. april 2017 af psykolog Katharina Kjølbbye. Af udredningen fremgår bl.a., at A på tidspunktet for undersøgelsen blev vurderet til at have en samlet IQ på 82.

Af aktindsigtsrapport for perioden 1. november 2017 til 5. februar 2018 fremgår bl.a., at A ved e-mail af 4. november 2017 anmodede om, at hun og B fik støttet samvær i stedet for overvåget, således at de kunne genopbygge deres relation til C, idet kontakten havde været afbrudt.

Af statusattest af 12. oktober 2017 udfærdiget af Cs plejeforældre, fremgår bl.a., at det var plejeforældrenes vurdering, at C havde svært ved at indgå i en familierelation med A og B og opfylde deres krav og ønsker. Af referat fra tilsynsbesøg hos plejeforældrene den 6. november 2017 fremgår bl.a., at det var plejeforældrenes opfattelse, at det tog fokus fra C, at A under samværet talte meget og kritiserede samværsformen. C var mest interesseret i B, som efter deres vurdering ikke var så insisterende i kontakten med C. Det seneste samvær havde været bedre end de to forudgående. I udtalelse af 31. januar 2018 har plejefamilien beskrevet C, som en glad, aktiv, tillids-, omsorgs- og hensynsfuld pige, der dog er forsigtig over for personer, hun ikke kender så godt.

Ved afgørelse af 12. december 2017 fastslog Psykolognævnet, at der ikke var grundlag for at udtale kritik af psykolog Maja Nørgård Jacobsens virke i forbindelse med forældrevevneundersøgelsen af A og B.

X-by Kommune oplyste den 5. februar 2018 til Statsforvaltningen i Region Y, at der ikke havde været samvær i december 2017 og januar 2018, idet A og B havde fået en hund, som de ikke kunne skaffe pasning til under det planlagte samvær. Kommunen havde givet afslag på A

og Bs ansøgning om at få ændret tidspunktet for samværene, hvilket de havde påklaget til Ankestyrelsen.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af A.

A har supplerende forklaret bl.a., at der var en periode på 6 måneder, hvor hun og B ikke havde samvær med C. De var uenige i kommunens beslutning om samværsformen. De har gennem hele forløbet ønsket at have samvær med C, dog ikke overvåget samvær. Hun har haft overvåget samvær med sine to ældste børn og ikke oplevet det som den rigtige løsning. De forbedrer ikke deres forældreevner ved at have overvåget samvær. Hun havde forestillet sig, at de ville have fået tilbud om at komme i Familiehuset, hvor de kunne lære at være forældre. Den eneste støtte, de har fået fra kommunens side, var et tilbud om at komme i familiehuset, inden C blev født. Det er hendes opfattelse, at X-by Kommune aldrig har haft til hensigt at støtte dem, idet det fra første møde i kommunen stod klart for hende, at hensigten var, at der skulle ske bortadoption.

De havde sidst samvær med C enten den 10. eller 15. marts 2018, hvilket var et af de bedste samvær, de har haft. C havde været mere nærværende og åbnet sig op over for dem. Hun henvendte sig til dem, hvilket hun ikke turde under de tidligere samvær. De gennemførte samværet på Cs præmisser. De trådte således i baggrunden, hvis de kunne mærke, at hun blev utryg. Under samværet var Cs plejemor og en samværskonsulent tillige til stede. Samværskonsulenten har aldrig påpeget, at de skulle ændre noget i forhold til deres adfærd over for C.

Det er korrekt, at to samvær blev aflyst, fordi de ikke kunne få pasning til deres hund. Hun havde begge gange søgt om at få ændret tidspunktet for samværet til om eftermiddagen, men de fik afslag herpå, hvilket de har klaget over til Ankestyrelsen, som endnu ikke har behandlet sagen.

Hun havde ingen indflydelse på, hvilken psykolog der blev udpeget til at foretage forældreevneundersøgelsen, da hun ventede C, ligesom hun ingen indflydelse havde på opdraget eller hvilke akter, psykologen blev gjort bekendt med. Hvis hun ikke ville acceptere, at psykolog

Maja Nørgaard Jacobsen varetog undersøgelsen, ville de allerede foreliggende undersøgelser og sagsakter danne grundlag for forældrenevurderingen.

Idet hun hverken selv, hendes familie eller læge kunne genkende hende i den seneste forældrenevurdering, blev hun efter henvisning fra sin læge udredt af psykolog Katharina Kjølbye, som hun havde orienteret om forholdene vedrørende sine andre børn.

C er en stille og rolig pige, som udvikler sig, som hun skal. Hun tror, at C vil opleve det som et stort svigt, hvis hun skal bortadopteres, idet hun sandsynligvis ikke bliver adopteret af sin plejefamilie. Hvis hun og B ikke kan få C hjem, vil hun ønske for C, at hun kan blive hos sin plejefamilie.

Procedure

A har til støtte for den nedlagte påstand anført bl.a., at tvangsadoption er en meget alvorlig og indgribende foranstaltning, og det er ikke tilstrækkeligt undersøgt, hvorvidt mindre indgribende foranstaltninger er tilstrækkelige. Statsforvaltningen har endvidere ikke løftet bevisbyrden for, at A og Bs forældre er varigt nedsat. Forældrenevurderingen er foretaget, inden C blev født. B er stort set ikke omfattet af undersøgelsen, hvorfor A og Bs samspil som forældre ikke er nærmere belyst. X-by Kommune har gjort alt for ikke at skabe en relation mellem C og hendes forældre. Ved at fastsætte det mindst mulige samvær og ved at tvangsanbringe C umiddelbart efter fødslen, har kommunen på afgørende vis hindret, at der kunne opstå en tæt relation mellem C og hendes forældre. Forældrenevurderingen er udfærdiget uden, at A og B havde indflydelse på opdraget eller materialet, der skulle danne grundlag for undersøgelsen. Det er i forældrenevurderingen konkluderet, at udviklingspotentialer i forhold til A er lavt. Det må imidlertid på grundlag af konklusionen i udredningen udfærdiget af psykolog Katharina Kjølbye konkluderes, at der er et udviklingspotentiale i forhold til A. X-by Kommune har imidlertid ikke udfærdiget en handlingsplan herfor. Det fremgår endvidere af oplysningerne i sagen, at samværet mellem C og hendes forældre fungerer godt, ligesom As samvær med sørbarnet, D, er positivt. Bortadoption vil endvidere ikke være med til at sikre kontinuiteten og stabiliteten i Cs opvækst, idet en bortadoption sandsynligvis vil medføre, at hun flyttes fra sin nuværende plejefamilie, som hun har knyttet sig tæt til. Bortadoption vil endvidere være i strid med Den Europæiske Menneskeret-

tighedskonventions art. 8 og FNs konvention om Barnets Rettigheder, idet kontakten mellem C og hendes forældre vil blive afbrudt ved bortadoption.

B har til støtte for den nedlagte påstand supplerende anført bl.a., at forvaltningen har haft en forudindtaget opfattelse af, at B og A ikke evnede at være forældre for C. Forældrene ville være kommet godt i gang med forældreskabet, og C ville være blevet tæt knyttet til dem, hvis forvaltningen ikke med en formandsbeslutning havde truffet afgørelse om, at C skulle anbringes umiddelbart efter fødslen.

Ankestyrelsen har til støtte for den nedlagte påstand anført bl.a., at der ikke er grundlag for at ophæve Statsforvaltningens afgørelse af 25. april 2017 om at tillade, at C frigives til adoption, idet betingelserne i adoptionslovens § 9, stk. 3, jf. stk. 2, for adoption uden samtykke er opfyldt. Der er tale om et særligt tilfælde, hvor væsentlige hensyn til, hvad der er bedst for C, taler for en adoption, jf. § 9, stk. 2. Betingelserne i servicelovens § 58, stk. 1, nr. 1, for anbringelse af C uden for hjemmet er opfyldt, jf. § 9, stk. 3, 1. led, idet Retten i Odense ved dom af 28. juni 2017 har stadfæstet Ankestyrelsens afgørelse af 7. december 2016, hvorved Ankestyrelsen tiltrådte Børn- og Ungeudvalget i X-by Kommunes afgørelse om, at C skulle være anbragt uden for hjemmet, og at genbehandlingsfristen for tvangsanbringelsen skulle være 3 år. Det er ved undersøgelserne vedrørende A og Bs psykiske tilstand og forældreevner samt ved oplysningerne om As relation til sine ældre børn, der er født i henholdsvis 2010 og 2012, sandsynliggjort, at A og B varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for C, jf. § 9, stk. 3, 2. led. Det vil endvidere af hensyn til kontinuiteten og stabiliteten i Cs opvækst være bedst for C, jf. § 9, stk. 3, 3. led, at der sker bortadoption, idet alternativet vil være, at C vil blive anbragt uden for hjemmet, hvorved der flere gange i løbet af hendes opvækst vil skulle tages stilling til, hvorvidt hun skal forblive anbragt. Forskning inden for dette område har vist, at børn, der bortadopteres, klarer sig bedre, end børn der bliver anbragt. Bortadoption vil således være det bedste for C.

Advokat Anne-Birgitte Bjerre-Olsen har som beskikket advokat for C tilsluttet sig Statsforvaltningens påstand og anført, at betingelserne for bortadoption efter adoptionslovens § 9, stk. 2 og 3, på grundlag af oplysningerne i forældreevneundersøgelsen og oplysningerne om As samvær med sine sørbørn er opfyldt.

Retsgrundlaget

I 2004 blev der mellem Folketingets partier med undtagelse af Enhedslisten indgået et forlig om en anbringelsesreform. Som led i forliget skulle der iværksættes ”et udredningsarbejde om spørgsmålet om forældrenes retssikkerhed over for børnenes”. På dette grundlag nedsatte Socialministeriet et udvalg, som i 2005 afgav betænkning nr. 1463 om anbragte børns og forældres retssikkerhed, hvoraf fremgår bl.a.:

”2.9.4.3. Tvangsadoption af små børn under 1 år

Det er udvalgets opfattelse, at der i ganske få helt ekstraordinære tilfælde bør være mulighed for adoption af små børn under 1 år, evt. spædbørn, på trods af forældrenes manglende samtykke hertil. Det er en betingelse herfor, at forældrene absolut ingen forældreevne har, og at de må antages heller aldrig at ville kunne udvikle en sådan i tilstrækkelig grad. Forældrene skal endvidere være så dårligt fungerende, at de end ikke bør være alene med barnet, og således heller ikke vil være i stand til at spille en positiv rolle for barnet i forbindelse med samvær og kontakt.

Der kan f.eks. være tale om børn af meget dårligt begavede forældre, hvis manglende forældreevne eventuelt er blevet dokumenteret i forbindelse med, at de har andre børn, der er anbragt uden for hjemmet.

...

Udvalget har lagt vægt på, at undersøgelser viser, at der er belæg for at fastslå, at adoption sikrer barnet en god opvækst i højere grad end en anbringelse.

...

2.11.4. Hensynet til barnet og dets ønsker

...

Domstolen har flere gange udtalt, at hensynet til, hvad der er bedst for barnet, er af afgørende betydning i hver enkelt sag. Hvad der tjener barnets interesser, er således det helt afgørende hensyn og det væsentligste element.

...

2.11.10. Tvangsadoption

Menneskerettighedskonventionen udelukker ikke, at et barn kan bortadopteres, selv om en eller begge forældre protesterer. Sådan afgørelse må imidlertid kræve helt ekstraordinære forhold, særligt når det gælder bortadoption af små børn. ... Bevares forældrenes mulighed for kontakt med barnet efter en adoption, må det formentlig antages, at betingelserne for at kunne tillade en sådan adoption uden samtykke fra forældrene, ikke vil være helt af samme styrke.

...

Efter udvalgets forslag vil det i helt ekstraordinære situationer være muligt at bortadoptere et lille barn mod forældrenes ønske og uden, at forældrene sikres mulighed for kontakt efter adoptionen. ... Der vil således være tale om, at det allerede fra barnets fødsel kan forudses, at barnet ikke vil kunne komme til at vokse op hos forældrene, og forældrene heller ikke gennem samvær med barnet vil kunne give det bare lidt af den familie, som barnet har brug for.”

I adoptionsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1821 af 23. december 2015, bestemmes bl.a.:

§ 2. Adoption må kun bevilges, når den efter foretagen undersøgelse kan antages at være bedst for den, som ønskes adopteret, og denne enten ønskes opfostret hos adoptanten eller har været opfostret hos denne, eller der foreligger anden særlig grund til adoptionen.

...

§ 9, stk. 2. Selv om forældrene ikke vil give samtykke efter § 7, stk. 1, kan adoptionsbevilling i særlige tilfælde meddeles, hvis væsentlige hensyn til, hvad der er bedst for barnet, taler for det.

I den tidligere gældende adoptionslov, jf. lovbekendtgørelse nr. 1084 af 7. oktober 2014, havde § 9, stk. 3, om adoption uden samtykke af et barn under 1 år følgende ordlyd:

”Adoption af et barn under 1 år kan meddeles efter stk. 2, hvis det er godtgjort, at forældrene varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for barnet og heller ikke vil være i stand til at spille en positiv rolle for barnet i forbindelse med samvær.”

Bestemmelsen var indsat ved lov nr. 494 af 12. juni 2009. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, jf. lovforslag nr. 105 af 28. januar 2009 om ændring af adoptionsloven og forskellige andre love (Adoption uden samtykke, stedbarnsadoption af registreret partners barn fra fødslen m.v.), fremgår bl.a.:

”2.4. Retssikkerhedsudvalgets generelle overvejelser

...

Udvalget er opmærksomt på, at tvangsadoption er et meget alvorligt indgreb, og at det derfor er nødvendigt med en grundig undersøgelse af barnets og de biologiske forældres forhold, før der kan træffes afgørelse herom. Det er en forudsætning, at forældrene bliver hørt og inddraget i forbindelse med undersøgelsen af deres forhold. Udvalget anfører videre, at betingelserne for tvangsadoption skal være opfyldt i forhold til begge forældre, og det er derfor nødvendigt at afdække, om der f.eks. er eller kan findes en biologisk far.

Adoption kan ifølge udvalget kun komme på tale i tilfælde, hvor begge forældre varigt er ude af stand til at drage omsorg for barnet. Er behovet for tvangsadoption primært begrundet i et psykisk handicap hos forældrene, kan der være behov for lægeundersøgelse, herunder en psykiatrisk undersøgelse af forældrene, før der kan gives tilladelse til adoption mod forældrenes ønske. Endvidere er det meget vigtigt, at forholdene i den eventuelle adoptivfamilie er grundigt beskrevet.

...

2.5. Justitsministeriets overvejelser

...

Forældrenes situation vil naturligvis altid skulle vurderes individuelt, og det er ikke muligt udtømmende at opregne, hvornår forældreevnen er af en sådan karak-

ter, at en adoption uden samtykke kan komme på tale. Som eksempler på forhold, der kan give anledning til overvejelser herom, kan nævnes:

- Svær, kronisk psykisk lidelse hos en forælder, hvor den psykiske lidelse medfører, at forælderen igennem en længere årrække har haft vanskeligt ved at drage omsorg for sig selv i dagligdagen
- Svære personlighedsforstyrrelser, evt. kombineret med langvarigt misbrug hos en forælder, der gør, at forælderen ikke stabilt magter at drage omsorg for sig selv i dagligdagen, eller hvor dagligdagen igennem en længere årrække har været præget af betydelig mangel på stabilitet
- Mental retardering hos en forælder, som gør, at forælderen ikke i dagligdagen kan drage omsorg for sig selv
- Langvarigt misbrug, som medfører betydelig ustabilitet i evnen til at drage omsorg for sig selv
- En forælder som i relation til ældre børn har vist meget mangelfuld forældreevne inden for de seneste år, og hvor det ikke med støtte og behandling har været muligt at bedre forældreevnen

Ved vurderingen af forældreevnen er det nødvendigt at inddrage forældrenes livsforløb for at kunne opstille en prognose for, om det er sandsynligt, at forældreevnen kan genvindes.

...”

Bestemmelsen blev ændret ved lov nr. 530 af 29. april 2015 om ændring af adoptionsloven, lov om social service, forældreansvarsloven og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (Lempelse af betingelserne for adoption uden samtykke m.v.), således at den nugældende bestemmelse i adoptionslovens § 9, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 1821 af 23. december 2015, har følgende ordlyd:

”Adoption kan meddeles efter stk. 2, hvis betingelserne for anbringelse af barnet uden for hjemmet i § 58, stk. 1, nr. 1 eller 2, i lov om social service er opfyldt, og det er sandsynliggjort, at forældrene varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for barnet, og at adoption af hensyn til kontinuiteten og stabiliteten i barnets opvækst vil være bedst for barnet.”

Af de almindelige bemærkninger til lovændringen, jf. lovforslag nr. 121 af 28. januar 2015 om ændring af adoptionsloven, lov om social service, forældreansvarsloven og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (Lempelse af betingelserne for adoption uden samtykke m.v.) fremgår bl.a.:

”1. Indledning

... Det er intentionen med reglerne om adoption uden samtykke at sikre anbragte børn mulighed for kontinuitet og stabilitet under deres opvækst. De gældende regler foreslås styrket ved i højere grad at give de børn og unge, som må formodes at

skulle være anbragt uden for hjemmet i en længere årrække, fordi deres forældre ikke kan drage omsorg for dem, en stabil og kontinuerlig opvækst med gennemgående og varige omsorgspersoner. Dette kan i helt særlige tilfælde skabes ved, at barnet eller den unge adopteres af personer, der er i stand til at varetage omsorgen for dem og give dem en tryk opvækst. Hvis forældrene ikke vil give samtykke til, at barnet eller den unge bortadopteres, bør der være mulighed for at gennemføre adoptionen uden samtykke.

...

3. Lovforslagets indhold - adoption uden samtykke

...

3.1. Adoptionslovens regler om adoption uden samtykke

...

Efter de foreslåede regler skal det i forbindelse med overvejelser om at anbringe et barn eller en ung uden for hjemmet med eller uden samtykke fra forældrene, og hvor det må antages, at barnet eller den unge vil være anbragt uden for hjemmet i en længere årrække, samtidig overvejes, om hensynet til kontinuitet og stabilitet i barnets eller den unges opvækst i stedet taler for adoption af barnet eller den unge.

I relation til [adoptionsloven](#) indeholder lovforslaget lempelser af betingelserne for at gennemføre en adoption uden samtykke fra forældrene. Dette sker for det første ved, at det efter forslaget skal være sandsynliggjort - og ikke som efter gældende ret godtgjort - at forældrene varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for barnet.

For det andet ophæves betingelsen om, at forældrene ikke må kunne spille en positiv rolle for barnet i forbindelse med samvær. Denne ændring suppleres af en ændring af [forældreansvarslovens](#) regler om et barns mulighed for samvær med dets oprindelige slægtninge, herunder dets forældre, efter en adoption, sådan at fastsættelse af samvær ikke længere forudsætter, at der har været en kontakt mellem barnet og forældrene før adoptionen.

...

Adoption uden samtykke er en meget indgribende foranstaltning, idet retsforholdet mellem barnet og dets oprindelige forældre ophæves fuldstændig. Det er derfor afgørende, at barnets og forældrenes retssikkerhed til stadighed holdes for øje. Lovforslaget ændrer ikke ved de retssikkerhedsgarantier, som ligger i de nugældende regler.

...

3.1.3. Ministeriets overvejelser

...

Som nævnt i afsnit 2 viser en undersøgelse af kommunernes kendskab til og brug af reglerne om adoption uden samtykke, at kommunerne nok er bevidste om muligheden for at anvende adoption uden samtykke som indsats over for anbragte børn i særlige situationer, men også at kommunerne finder reglerne svære at anvende i praksis. Kommunerne finder det således vanskeligt udtømmende at dokumentere, at forældrene aldrig bliver i stand til at varetage omsorgen for barnet.

...

Det er således forventningen, at den foreslåede ændring fra godtgjort til sandsynliggjort vil fjerne en barriere i forhold til at anvende adoption uden samtykke i

tilfælde, hvor der reelt ikke er udsigt til, at forældrene kommer til at kunne varetage omsorgen for barnet, og dette er sandsynliggjort, men hvor det ikke kan dokumenteres endegyldigt, at forældrene er varigt uden forældreevne. Lempelsen skal således ses i forhold til at forudse fremtiden i den prognosevurdering, der fortsat skal laves om forælderens situation. Der er derimod ikke tale om, at der skal foretages en mere lempelig vurdering af forælderens forhold. Forholdene, eksempelvis psykisk sygdom eller misbrug, skal fortsat være af en sådan karakter og omfang, at de gør forælderen ude af stand til at tage sig af barnet. I denne henseende skal den foreslåede bestemmelse ses som en videreførelse af gældende ret.

...

Bestemmelsen kan også finde anvendelse i situationer, hvor en forælder på grund af svær og/eller kronisk psykisk sygdom gennem en længere årrække har haft vanskeligt ved at drage omsorg for sig selv i dagligdagen, og hvor forælderen må anses for at være ude af stand til at varetage omsorgen for barnet og udgøre en stabil omsorgsrelation i løbet af barnets opvækst. Der kan f.eks. være tale om mangeårig sygdom, hvor alle behandlingsmuligheder er udtømte, eller at forælderen ikke har nogen sygdomserkendelse og derfor gentagne gange nægter at deltage i et behandlingsforløb.

...

Det skal understreges, at psykisk sygdom ikke i sig selv udelukker, at den pågældende forælder har forældreevne eller vil kunne genvinde sin forældreevne. Endelig bør adoption uden samtykke allerede fra fødslen for eksempel overvejes i en situation, hvor en undersøgelse af forældrenes forhold før barnets fødsel sandsynliggør - eksempelvis på baggrund af speciallægeerklæringer eller erklæringer fra en autoriseret psykolog - at de kommende forældre er varigt uden forældreevne. Undersøgelsen kan endvidere være kombineret med oplysninger om, at ingen af forældrene har evnet at have en egentlig forælder/barn-relation, endsiges holde kontakten, med ældre søskende trods kommunens støtte hertil.

Hvis en konkret vurdering af forældrenes og barnets forhold viser, at hensynet til barnet og dets behov for kontinuitet og stabilitet - og dermed barnets bedste - vejer tungere end hensynet til forælderen, vil barnet efter de foreslåede regler kunne adopteres uden samtykke. I denne afvejning skal det som nævnt også indgå, i hvilket omfang myndighederne har arbejdet for at afhjælpe forælderens problemer og dermed arbejdet for at gøre det muligt for forælderen at tage sig af barnet eller have stabil kontakt med barnet.

Ved vurderingen af, om det er sandsynliggjort, at forældrene varigt er uden forældreevne, vil barnets alder også have betydning. Der vil alt andet lige skulle mere til for at sandsynliggøre, at dette er tilfældet, hvis der er tale om et helt lille barn, end hvis der er tale om et større barn, hvor det har været muligt at vurdere forældreevnen og relationen mellem barnet og forældrene i en periode. Er der tale om et helt lille barn, stilles der således større krav til sandsynliggørelsen af den manglende forældreevne. Selvom der er tale om et helt lille barn, kan manglende forældreevne dog sandsynliggøres, hvis forældrene f.eks. har langvarige og massive misbrugsproblemer eller psykiske sygdomme. Det vil endvidere kunne tillægges betydning, hvis det i forhold til ældre søskende har været vurderet, at forælderen ikke havde forældreevne. I den forbindelse vil det være relevant for

kommunalbestyrelsen tillige at overveje spørgsmålet om adoption for disse ældre søskende.

Den foreslåede ændring af [adoptionslovens § 9, stk. 3](#), betyder også, at barnets eventuelle samvær eller anden kontakt med forældrene ikke i sig selv vil være til hinder for at gennemføre en adoption, der anses for at være til gavn for barnet. I en situation, hvor forældrene ikke vil komme til at kunne varetage omsorgen for barnet, men hvor forældrene måske i nogen grad formår at gennemføre et samvær med barnet, eventuelt med professionel støtte, vil barnets behov for stabilitet og kontinuitet i opvæksten bedst kunne tilgodeses gennem en adoption. Omvendt vil et velfungerende samvær, hvor forælderen udvikler sin forældreevne, medføre, at der normalt ikke kan gennemføres en adoption uden samtykke.

Da et samvær ikke i sig selv vil være til hinder for en adoption af et barn - uanset alder -, foreslås det at ændre [forældreansvarslovens](#) bestemmelse i § 20 a om samvær eller anden kontakt efter adoption.

...”

Af de specielle bemærkninger til § 9, stk. 3, fremgår bl.a.:

”Det foreslås, at der i § 9 indsættes et nyt stk. 3, som erstatter de gældende bestemmelser i stk. 3 og 4. Denne nye bestemmelse gør det muligt at gennemføre en adoption uden samtykke, hvis det er sandsynliggjort, at forældrene varigt er ude af stand til at varetage omsorgen for barnet, og hvis adoption af hensyn til kontinuitet og stabilitet i barnets opvækst vil være til gavn for barnet. Det er også en forudsætning, at servicelovens betingelser i § 58, stk. 1, nr. 1 eller 2, for anbringelse uden for hjemmet er opfyldt. Selvom det ikke fremgår af ordlyden til den foreslåede § 9, stk. 3, at barnet er anbragt uden for hjemmet på tidspunktet for adoptionen, vil barnet i praksis allerede være anbragt. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at sagen påbegyndes, inden barnet er anbragt uden for hjemmet, hvilket blandt andet vil være muligt ved adoption uden samtykke af et spædbarn.

...

Det er begge forældres forhold, der skal undersøges, da en adoption først kan komme på tale, hvis det ikke vil være til barnets bedste at vokse op hos nogen af de biologiske forældre.

...

Det bemærkes i øvrigt, at i sager, hvor der ikke foreligger oplysninger om forældrenes evne til at tage vare på ældre søskende, og hvor barnet er så lille, at det ikke er muligt at foretage en længerevarende observation af forælder/barnrelationen, stilles der større krav til de faglige vurderinger af forældreevnen.”

Forældreansvarslovens § 20 a blev tillige ændret ved lov nr. 530 af 29. april 2015 om ændring af adoptionsloven, lov om social service, forældreansvarsloven og lov om

retssikkerhed og administration på det sociale område (Lempelse af betingelserne for adoption uden samtykke m.v.), således at bestemmelsen fik følgende ordlyd:

”Er barnet adopteret, kan statsforvaltningen i helt særlige tilfælde efter anmodning fra barnets oprindelige slægtninge fastsætte samvær eller anden form for kontakt med disse, navnlig hvis barnet forud for adoptionen havde samvær eller anden form for kontakt med den, som anmoder om fastsættelse af samvær m.v.”

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, jf. lovforslag nr. 105 af 28. januar 2009 om ændring af adoptionsloven og forskellige andre love (Adoption uden samtykke, stedbarns-adoption af registreret partners barn fra fødslen m.v.), fremgår herom bl.a.:

3.2. Barnets samvær eller anden kontakt med dets oprindelige slægt

...

3.2.3. Den foreslåede ordning

...

Det foreslås at ændre [forældreansvarslovens § 20 a](#), jf. lovforslagets § 3, om fastsættelse af samvær eller anden kontakt mellem barnets og dets oprindelige slægt efter adoption, sådan at der i særlige tilfælde efter en konkret vurdering også vil kunne fastsættes samvær eller anden kontakt, selvom der ikke forud for adoptionen har været kontakt mellem barnet og den pågældende slægtning. Dette forslag skal ses i lyset af forslaget i afsnit 3.1.4 om lempelse af betingelserne for adoption uden samtykke, herunder ophævelsen af kravet om at det ved adoption uden samtykke af børn under 1 år skal være godtgjort, at forældrene varigt ikke vil være i stand til at spille en positiv rolle for barnet i forbindelse med samvær.

...”

Landsrettens begrundelse og resultat

Spørgsmålet for landsretten er, om betingelserne i adoptionslovens § 9, stk. 2 og 3, for at bortadoptere C uden forældrene A og Bs samtykke er opfyldt.

Det følger af adoptionslovens § 9, stk. 2, at adoptionsbevilling i særlige tilfælde kan meddeles, selv om forældrene ikke vil give samtykke, hvis væsentlige hensyn til, hvad der er bedst for barnet, taler for det. Efter adoptionslovens § 9, stk. 3, kan adoption meddeles efter stk. 2, hvis betingelserne for anbringelse af barnet uden for hjemmet i servicelovens § 58, stk. 1, nr. 1 eller 2, er opfyldt, og det er sandsynliggjort, at forældrene varigt vil være ude af stand til at

varetage omsorgen for barnet, og at adoption af hensyn til kontinuiteten og stabiliteten i barnets vækst vil være bedst for barnet.

C, der er født den X. september 2016, har siden kort efter sin fødsel været anbragt uden for hjemmet uden forældrenes samtykke i medfør af servicelovens § 58, stk. 1, nr. 1. Børn- og Ungeudvalgets afgørelse herom er den 7. december 2016 tiltrådt af Ankestyrelsen, og byretten har ved dom af 28. juni 2017 stadfæstet afgørelsen. Det er herefter godtgjort, at betingelserne i servicelovens § 58, stk. 1, nr. 1, for anbringelse af C uden for hjemmet uden samtykke er opfyldt.

Ved vurderingen af, om det er sandsynliggjort, at forældrene varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for barnet, skal der efter forarbejderne til adoptionslovens § 9, stk. 3, foretages en konkret prognosevurdering af begge forældres fremtidige forældreevner.

Det anføres i forarbejderne bl.a., at bestemmelsen kan finde anvendelse i nærmere beskrevne situationer, hvor forældrene har massive misbrugsproblemer eller svær og/eller kronisk psykisk sygdom. Det anføres videre, at adoption allerede fra fødslen bør overvejes, hvor en undersøgelse af forældrenes forhold før barnets fødsel – eksempelvis på baggrund af speciallægeerklæringer eller erklæringer fra en autoriseret psykolog – sandsynliggør, at de kommende forældre er varigt uden forældreevne. Det anføres, at barnets alder har betydning, og at der alt andet lige vil skulle mere til, hvis der er tale om et helt lille barn, men at det vil kunne tillægges betydning, hvis det i forhold til ældre søskende har været vurderet, at forælderen ikke havde forældreevne. Ved vurderingen af, hvad der er bedst for barnet, skal det endvidere indgå, i hvilket omfang forvaltningen har arbejdet for at afhjælpe forældrenes problemer.

As forældreevner er undersøgt over en længere årrække, idet der bl.a. både i forbindelse med hendes to ældre sørbørn, født i henholdsvis 2010 og 2012, og da hun ventede C i 2016, er gennemført psykologundersøgelser med henblik på at fastlægge hendes forældreevner.

Landsretten lægger vedrørende A navnlig vægt på forældreevneundersøgelsen af 4. august 2016, der i overensstemmelse med tidligere undersøgelser konkluderer, at A ikke besidder de nødvendige forældrekompetencer. Det anføres heri endvidere, at As massive kognitive, emotionelle og personlighedsmæssige vanskeligheder vurderes at være af kronisk karakter, ligesom det konkluderes, at udviklingspotentialer er lavt.

Landsretten lægger endvidere vægt på, at As to sørbørn, født i henholdsvis 2010 og 2012, begge har været anbragt uden for hjemmet siden fødslen. A har frasagt sig kontakt med sønnen, født 2010, men har støttet samvær med datteren, født 2012. Det er oplyst, at samværet er præget af aflysninger fra As side.

Herudover lægger landsretten vægt på oplysningerne om, at A igennem en årrække er blevet tilbudt behandling og støtte, herunder med henblik på udvikling af sine forældrekompetencer, men at hun kun i begrænset omfang har ønsket at modtage sådan hjælp.

Landsretten tiltræder på denne baggrund, og idet der i øvrigt ikke er grundlag for at fastslå, at As forældreevner har udviklet sig i forbindelse med hendes samvær med C, at det må anses for sandsynliggjort, at A varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for Isabel.

Landsretten lægger for så vidt angår B vægt på oplysningerne i forældreevneundersøgelsen af 4. august 2016, hvori det konkluderes, at B har massive kroniske kognitive, personligheds-mæssige, følelsesmæssige og sociale vanskeligheder, og at hans udviklingspotentiale er minimalt. Oplysningerne understøttes af de øvrige fremlagte oplysninger om B. Det tiltrædes således også for så vidt angår ham, at det må anses det for sandsynliggjort, at han tillige varigt vil være ude af stand til at varetage omsorgen for C.

Henset hertil, og til at det tillige må lægges til grund, at forældrene heller ikke sammen har de fornødne forældrekompetencer, eller at de sammen har udsigt til at kunne opnå disse, tiltræder landsretten, at bortadoption af hensyn til kontinuiteten og stabiliteten i Cs opvækst vil være det bedste for C.

Landsretten finder, at bortadoption uden forældrenes samtykke under disse omstændigheder ikke udgør en krænkelse af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller af artikel 9, stk. 1, i FN Konventionen om Barnets Rettigheder. Ved vurderingen heraf har landsretten tillige henset til, at en bortadoption af C ikke nødvendigvis vil afskære A og B fra fremadrettet at have kontakt til C, jf. forældreansvarslovens § 20 a.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for landsretten til den anden part eller til statskassen.